

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 5) ได้กล่าวถึงวิกฤตการณ์ด้านเด็กและเยาวชนในปัจจุบันว่ามีปัจจัยเสี่ยงมาจากหลายปัจจัย ได้แก่ ครอบครัวที่เลวร้ายอย่างปล่อยปละละเลย การบีบบังคับที่มากเกินไป ทำให้เด็กเกิดความกดดัน โรงเรียนขาดการดูแล สังคมขาดสัมพันธภาพที่ดี การใช้ชีวิตแบบต่างคนต่างอยู่ การละเลยต่อปัญหาของเยาวชนทำให้เด็กมีพฤติกรรมโน้มเอียงไปในทางที่ไม่ดี เด็กขาดทักษะในด้านการคิด และการปฏิเสธ การควบคุมอารมณ์และการปรับตัว เยาวชนในวัยเรียนที่ต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงดังกล่าว ต้องพยายามปรับตัวเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างราบรื่นและมีความสุข ผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวได้ อาจทำให้เกิดความคับข้องใจ ขัดแย้งใจและวิตกกังวล ซึ่งหากปล่อยไว้เป็นเวลานาน จะก่อให้เกิดปัญหาที่รุนแรงขึ้นได้ เช่น ปัญหาโรคจิต โรคเครียด ตัดสารเสพติด ทะเลาะวิวาท ลักขโมย เบี่ยงเบนทางเพศและฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงความน่าเป็นห่วงในสังคมสถาบันครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันหลักมีความอ่อนแอ ทำให้ขาดการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ไม่มีเวลาในการพูดคุยสนทนากับผู้ปกครอง จึงถือเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่ต้องสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิตให้กับเยาวชนในวัยเรียน (กรมวิชาการ, 2545ข : 4)

ด้วยสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมาก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้ยังมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบกับการนำเข้าและยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกที่มีมากขึ้น จึงมีอิทธิพลทำให้การดำเนินชีวิตของสมาชิกในสังคมมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทุกคนจึงต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ที่ท่ามกลางความเจริญก้าวหน้า เพื่อการดำรงชีวิตของตนในสังคมให้เป็นไปอย่างราบรื่นมีประสิทธิภาพ ลาซารัส (Lazarus, 1969 : 17-21) กล่าวว่า มนุษย์ต้องมีการปรับตัวและพฤติกรรมของตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการภายในของตนเอง และสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยปกติแล้ววิกฤตการณ์หรือปัญหาขุ่ยากในการปรับตัวนั้น อาจเกิดขึ้นได้กับทุกคน และในทุกช่วงวัย การปรับตัวของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับจังหวะ

และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ทำให้บุคคลต้องปรับตัวตามสภาพแวดล้อมของตน ตลอดชีวิต ในการปรับตัวของบุคคลวัยต่าง ๆ นั้น วัยรุ่นเป็นวัยที่ได้รับความกระทบเทือนมากที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีการพัฒนาด้านต่าง ๆ อย่างเต็มที่ (ศิริกุล ดัชนีลาภรักษ์, 2542 : 42)

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น และมักพบในโรงเรียน เช่น ปัญหาการคบเพื่อน ปัญหาการร่วมกิจกรรม ปัญหาการเข้ากับครู ปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ก็คือการปรับตัวของวัยรุ่น จำเป็นต้องมีการพัฒนาบุคลิกภาพ และการปรับตัวให้สอดคล้องกับสิ่งต่าง ๆ เช่น การปรับตัวให้เข้ากับครูอาจารย์ แผนการศึกษา ความสัมพันธ์กับเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งหากนักเรียนสามารถปรับตัวได้ก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมโรงเรียนได้อย่างมีความสุข แต่ถ้าไม่สามารถปรับตัวได้จะมีผลกระทบต่อจิตใจ ทำให้รู้สึกคับข้องใจ เบื่อหน่าย วิตกกังวล ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดทักษะในการสื่อสารกับบุคคลอื่น ขาดความสามารถในการจัดการกับอารมณ์ของตน และไม่มีความสุข กรอนลันด์ (Gronlund, 1977 : 175) กล่าวว่า เด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดึงเครียดทางอารมณ์ และไม่มีความสุข เซิร์ตเซอร์ และปีเตอร์ (Shertzers and Peter, 1965 : 265) ให้ความเห็นว่า ชีวิตในโรงเรียนเป็นระยะหนึ่งของการส่งเสริมสุขภาพจิต และการดำเนินชีวิตในด้านต่าง ๆ ให้เจริญงอกงาม เพราะฉะนั้น เราจะช่วยเหลือเด็กได้โดยการจัดบริการแนะแนวขึ้น เพราะการแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่จะช่วยให้บุคคลรู้จัก เข้าใจ สามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม มีทักษะในการจัดการชีวิตตลอดจนสามารถปรับตัวเองและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ, 2545ข : 10) เพราะวิธีการป้องกันและการส่งเสริมถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด กว่าที่ปล่อยให้เหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วจึงแก้ไขในภายหลัง ซึ่งส่งผลกระทบต่ออันก่อให้เกิดผลเสียหายต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และเกิดการสูญเปล่าทางการศึกษาได้

โรงเรียนเปรียบเหมือนบ้านหลังที่สองของนักเรียน เนื่องจากชีวิตของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ที่โรงเรียน โดยมีครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการอบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางต่าง ๆ นอกเหนือจากการสอนตามปกติ ดังนั้น บทบาทของครูและบรรยากาศในโรงเรียนย่อมส่งผลต่อจิตใจและพฤติกรรมของนักเรียน (ทวีวัฒน์ บุญจิต, 2547 : 16) ครูมีหน้าที่จัดเตรียมสิ่งแวดล้อมสำหรับการเรียนรู้ของเด็ก ครูคือผู้ที่เข้าใจถึงสิ่งต่าง ๆ ของเด็กในด้านความต้องการ ความสนใจ ความสามารถพิเศษของเด็ก และครูจะต้องรู้ว่าเด็ก ๆ นั้น

มีความกลัวต่อการสอบตก ครูควรมีความเข้าใจธรรมชาติของเด็กในการเรียนรู้ อีกทั้งครูควรช่วยเหลือและสนับสนุนให้ความรัก และช่วยเหลือให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กนักเรียนจึงเป็นประสบการณ์ทางสังคมของเด็กอีกรูปแบบหนึ่ง (Robert, 1997 : 255-257) หน้าที่ของครูจึงควรปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีเพื่อส่งเสริมต่อการปรับตัวที่ดีของเด็ก (ประสาร ทิพย์ธารา, 2545 : 53) ซึ่งตรงนี้ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนว่า เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในการสร้างความสำเร็จทางการเรียน (พวงสร้อย วรกุล, 2522 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Strang, 1958 : 248) ดังนั้น ความสัมพันธ์กับครู เกิดจากการที่ครูสั่งสอนเด็กแบบอบอุ่นนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปรีชาเชิงอารมณ์ของเด็กโดยตรง การปฏิสัมพันธ์ที่ดีของครูและเด็กก็มีส่วนช่วยส่งเสริมให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี ทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้น ซึ่งการกล้าแสดงออกปรีชาเชิงอารมณ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนี้เอง เป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กปรับตัวได้ และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ สามารถที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ (กมลพรรณ จันทร์พะยอม, 2550 : 47)

การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวของนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนปรับตัวได้ และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ และเป็นไปตามมาตรฐานกิจกรรมแนะแนว นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มาตรฐานที่ 1 คือ รู้จัก เข้าใจ และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น (สำลี รักสุทธี, 2545 : 67) และมโนทัศน์กิจกรรมแนะแนวช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 กลุ่มกิจกรรม รู้จักเข้าใจและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น คือ การรับรู้และเข้าใจความต้องการและความรู้สึกของตนเอง การแสวงหาแบบอย่างที่ดีและเหมาะสมกับตนเอง การรู้และเข้าใจความสนใจ ความถนัดด้านการเรียน อาชีพ และบุคลิกภาพของตนเอง การรักและนับถือตนเองและผู้อื่น และการรู้และเข้าใจสาเหตุปัญหาของตนเอง และมีแนวทางในการแก้ปัญหาสอดคล้องกับสาระสำคัญและแนวดำเนินการตามยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการแนะแนวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้มีเป้าหมายหลัก ข้อที่ 1 คือ ผู้รับบริการในวัยเรียนที่ศึกษาในระบบการศึกษา ได้รับการพัฒนาให้รู้จักตนเอง พึ่งตนเองได้ และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2550 : 47)

โรงเรียนวชิรวิทย์เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษของจังหวัดมหาสารคาม รับนักเรียนเข้าศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประมาณปีละ 400-500 คน ในหนึ่งห้องเรียนมีนักเรียน

จำนวน 40-50 คน เป็นนักเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการที่โรงเรียนตั้งอยู่ ซึ่งประกอบด้วยหลายหมู่บ้าน นักเรียนแต่ละคนมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน มีพื้นฐานการดำรงชีวิตที่ไม่เหมือนกัน เมื่อต้องมาอยู่ร่วมกันในสังคมใหม่กับเพื่อนใหม่และคนที่ไม่คุ้นเคย มักเกิดปัญหาเรื่องการปรับตัว เกิดการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน เข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่รวมกลุ่มกับเพื่อน ไม่ยอมรับกฎกติกาของสังคมใหม่ ซึ่งเป็นปัญหาหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (โรงเรียนวาปีปทุม, 2553 : 52)

ผู้วิจัยในฐานะครูแนะแนว ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนกิจกรรมแนะแนว เป็นครูที่ให้คำปรึกษา และทำงานด้านแนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวาปีปทุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 จึงสนใจศึกษาการจัดการเรียนการสอน โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน เพื่อศึกษาว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม จะทำให้นักเรียนมีการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นได้หรือไม่ เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงวางแผนการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม มีทักษะในการทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น มีความรู้สึว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ ทั้งในด้านความคิดและการกระทำ มีความพึงพอใจบทบาทของตนเองทั้งในฐานะเป็นผู้นำและผู้ตาม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวาปีปทุม มีการปรับตัวทางสังคมในระดับใด
3. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม จะทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวาปีปทุมมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นหรือไม่
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวาปีปทุม มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาระดับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมในระดับมาก
3. นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นหลังการเรียนรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาปีปทุม มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนนาปีปทุม ทั้งหมด 11 ห้องเรียน จำนวน 440 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนนาปีปทุม 1 ห้องเรียน คือ ม. 1/5 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 พฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่มีต่อครู ต่อเพื่อน และต่อบุคคลทั่วไป

2.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม หมายถึง แผนการสอนหรือโปรแกรมการสอนสำหรับใช้สอนกิจกรรมแนะแนว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 กิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ

กิจกรรมที่ 2 การสร้างความคุ้นเคย

กิจกรรมที่ 3 ความไว้วางใจ

กิจกรรมที่ 4 การเปิดเผยตนเอง

กิจกรรมที่ 5 ความแตกต่างระหว่างบุคคล

กิจกรรมที่ 6 การยอมรับผู้อื่น

กิจกรรมที่ 7 การปรับตัวทางสังคม

กิจกรรมที่ 8 การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

กิจกรรมที่ 9 การทำงานเป็นทีม

กิจกรรมที่ 10 บัณฑิตนิเทศ

การปรับตัวทางสังคม หมายถึง ความสามารถในการประพฤติปฏิบัติตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม มีทักษะในการทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น มีความรู้สึกรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ ทั้งในด้านความคิดและการกระทำ มีความพึงพอใจบทบาทของตนเองทั้งในฐานะเป็นผู้นำและผู้ตาม ตลอดจนสามารถที่จะพูด หรือกระทำอย่างเปิดเผยจริงใจตรงไปตรงมา และมีความเหมาะสมตามความคิดความรู้สึกของตน ซึ่งในที่นี้แบ่งการปรับตัวทางสังคม ออกเป็น 3 ด้าน ด้วยกัน คือ

1. การปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อครู หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อตัวครู การสอน และการปกครองชั้นเรียน ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อครู

2. การปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อเพื่อน หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนในการทำงาน หรือการสังสรรค์กับเพื่อน ทั้งเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียน ที่มีต่อเพื่อน

3. การปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อบุคคลทั่วไป หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนในการติดต่อ ประสานงาน เข้าร่วมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับบุคคลทั่วไปในสังคม มีเจตคติที่ดีต่อผู้อื่น ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนที่มีต่อบุคคลทั่วไป

ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง คุณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเปรียบเทียบคะแนนทางการเรียนของนักเรียน คือ

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ ย่อยหลังเรียนแต่ละกิจกรรม

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในเชิงบวกของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวชิรวิทย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ

2. ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวชิรวิทย์ จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมที่ดีขึ้นและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

3. ผลการวิจัยจะสามารถขยายผลไปสู่การจัดบริการนักเรียนในโรงเรียน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงต่อผู้บริหาร ฝ่ายกิจการนักเรียน ครูแนะแนว และครูในกลุ่มสาระอื่น ที่จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมที่ดีขึ้น

4. นำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจได้นำไปใช้ในพื้นที่อื่น เพื่อเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหานั้นอาจเกิดขึ้น จากปัญหาการขาดพฤติกรรมด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY